

Saluki dar Allaha

„Saluki nie jest psem, jest darem Allaha ku naszemu pożytkowi i naszej radości” tak mówią Arabowie i pozycja saluki w życiu tych ludzi jest wyjątkowa, biorąc pod uwagę kulturę muzułmańską w której psa uważ się za zwierzę nieczyste.

Saluki są niezmiernie starą rasą, której przodkowie występowali na obszarach od Etiopii aż po Półwysep Arabski i od Afryki Zachodniej po Afganistan. Tak duży zasięg sprawił, że istnieje wiele odmian i typów rasy, oczywiście głównie na terenach ich pierwotnego występowania. Należy pamiętać, że poszczególne rodziny hodowców przez całe pokolenia hodowały własny typ saluki, który tworzył się poprzez chów w bliskim pokrewieństwie. Oczywiście każdy taki typ był uważany za jedyny właściwy, co jest oczywiste i uzasadnione gdyż najlepiej sprawdzał się na danym terenie i w polowaniu na daną zwierzynę. Jednak biorąc pod uwagę całość populacji rozróżniamy dwa typy: saluki długowłose oraz krótkowłose. „Istnieje wiele typów saluki. Główne rozróżnienie, które przyjmują Arabowie, dotyczy saluki o włosie tworzącym pióro, które nazywamy „shami” oraz saluki gładkowłose „nejdi”.

Dobierając zwierzęta do hodowli kierowano się głównie użytkowością a najważniejszymi cechami były: rączność, umiejętność poruszania się w danym terenie, pasja łowiecka, krótki okres regeneracji po pościgu. Budowa saluki ma ścisły związek z jego funkcją, czyli polowaniem w trudnym pustynnym czy kamienistym terenie. Lekka budowa pozwala na szybki bieg po piasku a błona między palcami nie pozwala się im zapadać, owłosiona łapa chroni przed gorącym piaskiem. Głęboka klatka piersiowa mieści potężnie serce i płuca, które dają wytrzymałość w biegu. Aerodynamiczna głowa i cała sylwetka nie stawiają zbyt wiele oporów podczas biegu przez co saluki może być bardzo szybkim i skutecznym łowcą. Długie uszy i kufa oraz spora trufla nosa powodują lepszą wentylację i zapobiegają przegrzewaniu się psa. Nawet kolor, najczęściej w odcieniach piaskowego, rudego, był przystosowaniem do koloru krajobrazu.

Arabowie polowali konno z użyciem sokoła charta lub z samym chartem. Polowano na gazy, oryksy, zające a nawet na pustynne osły: „...saluki porusza się wzdłuż wzniesień terenu, niemal czołga się po ziemi, zbliżając się stopniowo do stada gazeli. Później przykuca, obsewuje stado, co robi wrażenie jakoby wybierał ofiarę. Nagle rusza do przodu i polowanie rozciąga się na dwie trzy mile. Pies nie podda się aż dogoni zwierzynę i powali ją na ziemię. Pozostaje zawsze na miejscu aż przyjdzie jego pan i opiekun”. Polowanie konne odbywało się zwykle w ten sam sposób, że pies jechał na koniu wraz z myśliwym i ruszał w pogoń po wypłoszeniu zwierzyny przez jastrzębia lub sokoła ale także , często biegał przy koniu tropiąc i wypatrując

zwierzyny. Saluki w trakcie polowania posługują się wzrokiem jak i węchem.

Współcześnie psy te mają swoich zwolenników tak wśród bogatych saudyjskich szejków jak i wśród europejskich i amerykańskich hodowców. Służą nadal do polowania (Arabia Saudyjska, Emiraty Arabskie) a także jako doskonałe psy coursingowe (Europa). Ich doskonały instynkt nie został zatarty przez hodowle w europejskich standardach, które mają na uwadze głównie eksterier. Te piękne i szlachetne psy cieszą nie tylko oko podziwiających ludzi, nadal sprawdzają się w tym w czym są najlepsze czyli w ruchu ponieważ zachowały cechy doskonałe w rasie od tysięcy lat: zaciętość, szybkość i wytrzymałość perfekcyjnego łowcy.

Blanka Horbatowska

Bibliografia:

Eva Maria Kramer „Rasy Psów”

Hans Raber „ Encyklopedia Psów Rasowych”

Witryna internetowa <http://www.americansalukiassociation.com>

Witryna internetowa <http://www.salukiclub.org>

Witryna internetowa <http://saluqi.home.netcom/belkin.htm>